

GONDOK és eredmények

MEZŐGAZDASÁGI TAPASZTALATCSERÉK — A MEZŐGAZDASÁGI IRODALOM PROPAGANDÁJA

A győri Megyei Könyvtár a mezőgazdaság fejlesztéséről szóló K. V. határozatok és kormányhatározatok alapján széleskörű propagandát igyekezett kifejteni a mezőgazdasági szakkönyvek megszerettetésére. Őszintén be kell vallanunk, hogy igyekeztünk nem járt olyan eredménnyel, amilyent szerettünk volna. A falvakban rendezett mezőgazdasági könyvismertetések, könyvkiállítások érdeklődést keltenek ugyan a mezőgazdasági könyvek iránt és a könyvtár olvasóinak számát gyarapították, de szélesebbkörű érdeklődést általában nem sikerült felkelteni. Éreztük, hogy propagandánk nem elég gyakorlati és nem kapcsolódik eléggé a falu dolgozóinak problémáihoz. A könyvtárak »Felszabadulási Verseny«-ével kapcsolatban tehát ezen a téren felláttuk, hogy a győri járás területén két községben mezőgazdasági tapasztalatsere estet szervezünk. A siker érdekében felvettük a kapcsolatot a Megyei Tanács Mezőgazdasági Osztályával, amelynek feladata az is, hogy a mezőgazdasági továbbképzést különféle tanfolyamokkal előmozdítsa. Ők javasolták, hogy jó volna a tervezett tapasztalatszerét a győri járás két községében működő téli gazdasági tanfolyam keretében megtartani. Ebbe szívesen beleegyeztünk, hisz egyik célunk az volt, hogy a falu legjobb mezőgazdasági dolgozóit mozgósítsuk és ezeknek a téli mezőgazdasági tanfolyamoknak elsősorban ők voltak hallgatói. Ezidőben Ménfőcsanakon és Dunaszentpálon folytak a téli gazdasági tanfolyam előadásai. Megteremtettük a kapcsolatot a tanfolyam vezetőivel és velük közösen gondosan előkészítettük a tapasztalatszerét. Kiválasztottuk azt a témakört, amely a helyi adottságoknak megfelelően legjobban érdekelte a tanfolyam hallgatóit, illetve a község dolgozóit, és amelyet már előzőleg a tanfolyam folyamán is megtárgyaltak a hallgatók. Bibliográfiát állítottunk össze a mezőgazdasági irodalom legfontosabb szakkönyveiből és ezeket a könyveket az Állami Könyvterjesztő Vállalattól ez alkalomra kiállítás, illetve előadás céljából elkértük. A községi ta-

nács segítségével hangoshíradó útján meghívtuk a falu dolgozóit a téli gazdasági tanfolyam keretében egy kis mezőgazdasági szakmegbeszélésre. A megbeszélés előtt kiállítottuk a magunkkal hozott szakkönyveket, melyek felkeltették a meghívottak és megjelentek érdeklődését, hisz témájuk részben a tanfolyamok folyamán is felvetődött, részben pedig a község mezőgazdasági termelésének kérdéséről szólt. Kézről kézre jártak a különféle szakkönyvek a trágyázástól, a talajelőkészítéstől, állattenyésztéstől, növénytermesztéstől keresztül a zöldség- és gyümölcsstermesztésig. Lapozgatták, olvastatták a falu dolgozói és már az első percekben azzal fordultak hozzánk, hogy ők ezt, vagy azt a könyvet szeretnék most rögtön megvenni. A könyvkiállítást úgy készítettük elő, hogy erre természetesen mód és lehetőség volt. Ménfőcsanakon 186 Ft értékű mezőgazdasági szakkönyvet adtunk el és kb. ugyanennyi értékű szakkönyvet megrendelték a kiállított könyvek közül a tanfolyam vezetőjénél. Volt olyan dolgozó, aki a kiszemelt könyvet még megtekintésre sem akarta kiadni kezéből, nehogy más kifizesse és elvigye. Csak akkor volt hajlandó társának is megmutatni, amikor felvilágosítottuk, hogy a könyvet neki adjuk és ha valakinek még ebből a könyvből kell, gondoskodunk róla, hogy megkaphassa. Azután elkezdődött a beszélgetés és mindenki elmondotta tapasztalatát egy-egy olyan mezőgazdasági termelési módszerről, amelyet korábbi tanfolyamon mezőgazdasági folyóiratból, vagy szakkönyvből merített. Az egyik dolgozó például elmondotta azt, hogy a szőlőmetszéssel kapcsolatos új eljárást az egyik szakkönyvben olvasta és ez a módszer helyesebb volt, mint amelyet korábban alkalmazott. Ugyanígy került szó az állattenyésztéssel, másodvetéssel, növénytermesztéssel, gyümölcsstermesztéssel kapcsolatos tapasztalatokról és a dolgozók mindig rámutattak arra, hogy ezt az eddig még nem használt módszert is hallották, vagy folyóiratból és szakkönyvből olvasták. A Megyei Könyvtár kiküldötte pedig felhívta a megjelentek figyelmét arra, hogy ott a faluban is van népkönyvtár és annak mezőgazdasági szakkönyveit bármikor kölcsönözhetik és a szakkönyvek útmutatásai alapján mun-

kájukat eredményesebbé és könnyebbé tehetik. A két tapasztalatcserén kb. 150 mezőgazdasággal foglalkozó vett részt és az a kétórás megbeszélés, valamint a könyvek iránti nagy érdeklődés arról győzött meg bennünket, hogy munkánk nem volt hiábavaló.

Nyitrai József

IGY DOLGOZIK A KÖZLEKEDÉSI ÉS SZÁLLÍTÁSI DOLGOZÓK SZAKSZERVEZETÉHEZ TARTOZÓ VI. SZ. FŐKÖNYVTÁR

A szakszervezeti könyvtáraknál az utóbbi időben nagyarányú és gyors fejlődés indult meg. A fejlődés aránya azonban nem volt egyenletes, bizonyíték az állomány kihasználatlansága. Egyes üzemeknél az állomány túlméretezetté vált, más üzemeknél viszont az állomány kicsisége miatt nem tudott eleget tenni a követelményeknek. Az üzemi könyvtárak szétszórtsága miatt az ellenőrzés, irányítás és oktatás majdnem lehetetlenné vált.

Ezeknek a hibáknak a felszámolására hozott határozatot a Szakszervezetek Országos Tanácsának Elnöksége. A SZOT-határozat értelmében a Közlekedési és Szállítási Dolgozók Szakszervezete Budapesti Bizottságának kultúrnevelési osztálya segítségével március 1-gyel megkezdte az üzemi könyvtárak központosítását. Így jött létre a K. Sz. D. Sz. VI. sz. főkönyvtára is.

Legelőször is kapcsolatot kellett teremteni a vállalatok üzemi bizottságaival és az üzemi könyvtárosokkal. Mint minden új intézményt, a főkönyvtárat is bizalmatlanul fogadták. Úgy gondolták, hogy a központi irányítás inkább hátráltatni, mint fejleszteni fogja a könyvtári munkát. Pedig a főkönyvtári (központi könyvtári) rendszer majdnem minden eddigi hibát felszámolhat. Eddig ugyanis sokszor előfordult, hogy a vállalatok a könyvtár fejlesztésére fordítandó összeget más célokra használták fel. Ennek a hibának a kiküszöbölésére most a minisztérium közvetlenül leemeli az illetékes vállalatok kultúrkeretéből a könyvtár fejlesztésére fordítandó összeget és átutalja a VI. sz. főkönyvtár OTP csekk-számlájára. Ilyen formában ez a kérdés megoldódott.

Az üzemi bizottságokkal szerződést kötöttünk, melyben az üzemi bizottság kötelezi magát megfelelő könyvtáros kinevezésére, a könyvtár működési feltételeinek biztosítására, valamint a könyvtár munkájának ellenőrzésére és fejlesztésére. Ugyanakkor a főkönyvtár

vállalja, hogy az üzemi könyvtárat elegette mennyiségű könyvvel látja el, a könyvállományt negyedévenként (egyes esetekben havonként) felfrissíti és fél-évenként kicseréli a könyvanyagot. Azonkívül a szükséges nyomtatványokkal ellátja a hozzátartozó könyvtárat és gondoskodik a könyvtáros képzéséről, továbbképzéséről.

Üzemi könyvtárosaink a szerzeményezést nem eléggé körültekintően végezték és így fordulhatott elő, hogy egy könyvből 20—30 darabot találtunk egy könyvtárban. Szakképzettség hiányában olyan könyveket vásároltak, amelyek már a vásárlás pillanatában elfekvő könyvnek számítottak. Így az állományban viszonylagos növekedés, de egyben minőségi csökkenés történt.

Az új rendszer szerint a félévenkénti csere lehetővé teszi a takarékosagot. Egy könyvből ezentúl nem kell mondjuk pl. 30 példányt venni, hanem elegendő 10—15. Ha 8 fiók van, csak 4 fióknak adunk ebből a könyvből és egy félév múlva átkerül a másik 4 fiókba. Így állandóan felfrissül az állomány, ugyanakkor a könyvek kihasználatlansága is megszűnik. A Könyvtárellátóval szerződéses viszonyban vagyunk és így biztosítva van a frissen megjelent könyvek gyors beszerzése.

A szerzeményezésre fordítandó összeg 50%-át új könyvekre, a fennmaradt 50%-ot antikvár könyvek vásárlására fordítjuk. Az első könyvek kiküldése után az üzemi könyvtárosok véleménye megváltozott a főkönyvtár szerepéről.

Az üzemi könyvtáraknak az új szervezetünkben két csoportja van: üzemi könyvtárak és fiókkönyvtárak. Az üzemi könyvtárak állománya két részre tagozódik, önálló és csereállományra (*helyesen letéti állományra*. — A szerk.). Önálló állománynál az üzemi könyvtár a főkönyvtártól függetlenül leltárkönyvet vezet. A csereállományról viszont csak a főkönyvtár készít leltárt. A fiókkönyvtárak csak csereállományt kapnak, önálló leltárvezetési joguk nincs. A letéteket kartotékkal tartjuk nyilván. Az egyik karton kimegy az üzemi könyvtárnak kölcsönzés céljára, egy pedig a főkönyvtárban marad. Így állandóan biztos képünk van az állomány hollétéről. Ezenkívül folyamatosan készítünk központi címjegyzéket is.

Az állománygyarapítást, szerzeményezést, leltározást és feldolgozást a főkönyvtár végzi, így az üzemi könyvtárosoknak több idejük van az olvasókkal való foglalkozásra, aminek az eredménye abban mutatkozik, hogy a főkönyvtár területén a forgalom 5—10%-kal emelkedett.

Minden üzemi könyvtárral közöltük, hogy a kötésre váró könyveket szállítsák be a főkönyvtárba, így egy helyen tárolva könnyebb a könyvkötések folyamatosságát biztosítani. Bekértük az olyan többkötetes munkákat is, amelyeknek I. vagy II. kötete hiányzik. Valószínű, hogy fogunk olyan könyveket találni, amelyeket egymáshoz lehet kapcsolni. A fennmaradó könyvek hiányzó részéről pedig listát küldünk az antikvár üzleteknek, amelyek alapján ők esetenként kiegészítik a hiányos sorozatokat.

A XIII. kerületi Szabó Ervin könyvtárral pedig felvettük a kapcsolatot és az üzemi könyvtárosok szakmai továbbképzését együttes tanfolyamokon végezzük.

Tapasztalataink azt mutatják, hogy a főkönyvtár-intézmény el tudja látni feladatát és fellendíti a hozzátartozó hálózat munkáját.

Széplaki József

BÉRLETES ELŐADÁSOK KISKUNHALASON

Könyvtári munkánk egyik igen fontos feladata, hogy szóbeli propaganda útján hívjuk fel olvasóink figyelmét a könyvre, könyvtárra. A szóbeli propaganda igen hatékony eszköze a könyvismeretetés, irodalmi est, vagy különféle ismeretághoz tartozó könyvismeretetés.

Könyvtárunk az elmúlt időszakban is igen gyakran rendezett könyvismeretést és irodalmi estet, de az utóbbi időben mind nehezebb lett az előadók díjazása. A nehézségek áthidalására a megyei T. T. I. T.-vel megállapodtunk abban, hogy előadásainkhoz mindenkor adnak előadókat — még vidéket is —, mi viszont megszervezzük az előadásokat, illetve az előadásokra a bérletjegyeket eladjuk. Négy előadásra a bérletjegy ára 3 forint.

Előadásorozatunk érdekes, színes összeállítású és az előadások nívója biztosíték arra, hogy igen szép számú közönség látogatja előadásainkat. A legutóbbi négy előadásra 76 bérletjegyet adtunk el, és az előadásokon még igen szép számmal adtunk el egy előadásra forintos jegyeket. Olvasóink szívesen látogatják rendezvényeinket.

Műsoraink változatosak és gyakran rendezünk különféle ismeretághoz tartozó előadásokat. Legújabb sorozatunk címe »A világirodalom nagy drámái«, majd ezt követően »A szovjet irodalom alkotásaiból« gyűjtő címmel tartunk kétfetenként előadásokat.

Martonosi Pál

én

SZERDA
este 7 órákot

A JÁRÁSI KÖNYVTÁRBAN
Bokányi u. 4.

AZ
atomenergia
c. előadás Előadó:

BACSO BENŐ gimn. tanár

Belépődíj 1 Ft.

A kiskunhalasi Járási Könyvtár ismeretterjesztő előadásainak plakátja

SEGÍTSÜK A MŰSZAKI FEJLESZTÉST

Ha külföldi — akár szovjet, akár amerikai — műszaki folyóiratokat olvasunk, cikkeik egyöntetűen arról győznek meg, hogy a világ iparának szédületes iramú fejlődése nem engedi meg, nem tűri a helybentopogást. Nap-nap után új gyártási eljárásokról, új géptípusokról olvashatunk. Aki ma lemarad a műszaki fejlődés versenyében, holnap nem tudja értékesíteni áruját.

A legkisebb észszerűsítéstől egészen az új tudományágak és velük kapcsolatos új iparok születéséig műszaki értelmiségünknek mindenről értesülniük kell lennie, hogy feladata magaslatán állhasson.

Kormányzatunk az eddiginél még nagyobb áldozatokat fog hozni iparunk műszaki fejlesztése érdekében, de nem szabad mindent a központi intézkedésektől várni. Nézzünk körül a magunk portáján!

Vajon a magyar tudományos könyvtárak dolgozói megadtak-e minden segítséget az iparnak, amelyet a műszaki értelmiség és munkásság tőlük joggal elvár? Aligha. A műszaki tájékoztatás terén még sok a tennivalónk, s amint

rögtön látni fogjuk, ez csak részben a műszaki könyvtárosok gondja, vannak olyan feladatok, amelyek csupán valamennyi tudományos könyvtárunk összefogásával oldhatók meg.

1949 óta, tehát idestova öt esztendeje jelennek meg a Műszaki lapszemlék. Jelenleg 13-féle lapszemlét ad ki az Országos Műszaki Könyvtár. Sokezer külföldön megjelent műszaki cikk és tanulmány ismertetését tartalmazzák ezek a füzetek. De ha egy vegyész mérnök tudni szeretné, hogy az ásványolaj kéntelenítésével kapcsolatban milyen cikkek jelentek meg külföldön a legutóbbi években, akkor a kémiai technológia tárgyköréből készített cikk-ismertetések ezreit kell a megfelelő lapszemle öt évfolyamában végigböngésznie, mert a Műszaki lapszemléknek nincsen sem éves, sem összefoglaló, több év anyagát tartalmazó tárgymutatójuk. Az 1949-től 1954-ig tartó öt éves ciklus lapszemle-anyagáról névmutatót és tárgymutatót kellene kiadni. Nagy szolgálatot tenne ez az ipari kutatásnak, s egyszerre sokkal élőbbé válna a lapszemlék tartalma. A friss számokat olvassák a kutatók és az üzemi mérnökök, de a régebbi évfolyamokat nem szívesen veszik kézbe, mert hiányoznak mellőlük a könnyű kezelhetőséget biztosító segédeszközök.

Annál nagyobb keletük van a külföldi referálói lapoknak. Műszaki könyvtárainkban nem telhetik el egyetlen nap sem anélkül, hogy ne használja több kutató is a *Chemisches Zentralblatt*, a *Referativnűj Zsurnal*, a *Chemical Abstracts*, az *Engineering Index* s más referáló lapok köteteit. Legtöbbször könnyen meg is találják bennük a szükséges cikkek címeit és rövid ismertetését, de ekkor ütköznek bele a nagyobb problémába: megtalálhatók-e egyáltalán és hol található meg a keresett folyóiratok Magyarországon? A műszaki kutatás nálunk naponta küzd a külföldi folyóiratok lelőhely-jegyzékének hiányával. Sokkal nagyobb fáradságot jelent a folyóiratok felkutatása, mint az irodalom összeállítása.

Külföldön is nagy fontosságot tulajdonítanak a lelőhelyjegyzékeknek. 1952-ben jelent meg Londonban a tudományos folyóiratok angliai lelőhely-jegyzékének harmadik kiadása (*World List of Scientific Periodicals*), amely az 1900 és 1950 között világszerte megjelent tudományos folyóiratokról megmondja, hogy melyik angol könyvtárban található meg.

Nálunk 1935-ben az Országos Könyvforgalmi és Bibliográfiai Központ kiadta a budapesti könyvtárakba abban az évben járó folyóiratok címjegyzékét.

Tehát csak Budapestre és egyetlen évre szorítkozott az anyaggyűjtés. Az Országos Könyvtári Központ pedig az 1945 és 1948 között hazánkba járó folyóiratokról adott ki központi címjegyzéket. Az OKK megszűnése óta az Országos Széchényi Könyvtárra hárul ebben a vonatkozásban a folyamatos, kurrens adatgyűjtés gondja. Az országos folyóiratnyilvántartó azonban csak a legutóbbi évek anyagáról tud felvilágosítással szolgálni. Tudjuk, hogy ez nem elégséges. Legalább ötven évre visszatekintő, és valamennyi tudományág külföldi folyóiratainak lelőhelyeit megadó jegyzékre volna szüksége a magyar tudományos kutatásnak. Szinte fölbecsülhetetlen, hogy egy ilyen hangyaszorgalommal összehordott, szürke adathalmaz, egy ilyen rövidítésekkel telezsúfolt címjegyzék milyen sokat forgatott, sűrűn használt segédeszköze lenne kutatóinknak.

Az adatgyűjtést az összes tudományágak területén föltétlenül egyszerre kellene elvégezni. Csak így gazdaságos a munkavégzés. Arról már vitatkozhatunk, hogy egyszerre jelenjék-e meg az egész anyag, vagy népgazdaságunk szükségleteihez mérten, több kötetben és megfelelő ütemezésben kerüljön sor a kiadásra.

Bizonyos azonban, hogy e munka elvégzéséhez könyvtárosaink széleskörű összefogása szükséges. S az illetékeseknek át kell érezniök e feladat sürgősségét. Többek között éppen iparunk műszaki fejlesztésének égető kérdései teszik időszzerűvé e téren a gyors cselekvést.

K é k i B é l a

A KÖZPONTOSÍTOTT FOLYÓIRATRENDELÉS NYILVÁNTARTÁSA A MŰSZAKI EGYETEM KÖZPONTI KÖNYVTÁRÁBAN

Az Oktatásügyi Minisztérium ez idén immár másodszer bízta meg a Műszaki Egyetem Központi Könyvtárát az egész magyar műszaki felsőoktatás külföldi folyóiratrendelésének lebonyolításával.

A Műegyetemi Könyvtár feladata volt a rendelések összegyűjtésén kívül az igények összehangolása, koordinálása és végül a rendelések könyvtári feldolgozása. Mindhárom területen komoly nehézségeket kellett leküzdenünk, különösen az egyes tanszékek rendeléseinek összehangolása — egymással és a központi könyvtár rendeléseivel — okozott komoly gondot. Azonkívül a felhasználható pénzügyi keret is áthághatatlan

korlátot állított a tanszéki igények teljes kielégítése elé. A nehézségek felsőrolása helyett azonban szívesebben hivatkozunk a feldolgozás során elért eredményeinkre:

Nyilvánvaló, hogy a központosított periodikarendelés egyik célkitűzése a teljes lelőhelyjegyzék elkészítése. A Műszaki Egyetem Központi Könyvtára elkészítette a magyar műszaki felsőoktatás intézményei számára általa e két évben importált folyóiratok központi címjegyzékét. (A sok kínálókozó megoldás közül a legegyszerűbbet választottuk. Leadrémáztattuk a folyóirat címét és a megjelenési országot — mint minimális azonosítási adatot — tartalmazó címfelvétele. Az adrémalemezről egy, az intézmények számjelzetét feltüntető, előrenyomott kockás katalóguskartonra levonatot készítettünk. Az egyes intézményeket, amelyek az illető folyóiratot járatják, piros aláhúzással jelöltük.) Ez a központi címjegyzék egyetlen lapon válaszol arra a kérdésre, milyen intézményeknél található a keresett folyóirat. Az 1955-ös adatokat tartalmazó kartonlap elé osztottuk be az 1956-os kartonlapot, s így ugyanannak a folyóiratnak esetleg változó megrendelése a koordináló munkában is segítségünkre lesz. A KC eddigi használata is bebizonyította, hogy a lelőhelynyilvántartás fokozza a behozott anyag felhasználási szálalékát, s így végeredményben a befektetett devizaösszeg értékét is növeli.

MÜEKK — hogy a Központi Címjegyzék adataihoz a könyvtár rendszeresen nem látogató, valamint a vidéki intézetek kutatói is hozzáférhessenek — e két év anyagából kiadványt készít elő és azt még ez évben megjeleneti, hogy a műszaki felsőoktatás folyóiratanyaga ezáltal is hatványozott mértékben szolgálhassa a magyar mérnöképzés és műszaki kutatómunka ügyét.

K. Gy.

A JÁRÁSI KÖNYVTÁRAK MUNKASZERVEZETÉRŐL

A járási könyvtárakról szóló Sallai-cikk eléggé felkavarta a kedélyeket nálunk. Feltétlenül ez a »kulcskérdés« ma a népkönyvtárügyben.

A vezetői munkakör jelenlegi meghatározatlansága miatt minden járási könyvtárban annyi dolga van a vezetőnek, amennyit csinál magának. Ezért ez a legnépszerűbb állás ma minden könyvtáros szemében, akinek az 1204 Ft fizet-

tés elég. Ha valaki szeret dolgozni, sokat dolgozhat (ezért vannak olyan jó járási könyvtárak), ha viszont semmit sem akar végezni, erre is módja van (ezért vannak olyan rossz, pusztán vegetáló és nem élő járási könyvtárak). Fontos tehát, hogy a vezetőnek legyen valami munkaminimuma a kapcsolattartásokon, tervek, jelentések készítésén kívül. Helytelen megoldás lenne azonban a szervezői állást megszüntetni, feldolgozóval váltani fel és a hálózati-módszertani munkát adni a vezetőnek, mint a javaslat teszi. Ennek az lenne a következménye, hogy a könyvtár munkatársa kevesebb időt tudna tölteni a területen (a szervezőnek ez volt a feladata, a vezető feladatainak pedig csak egy része az adminisztráció mellett). A szervező könyvtáros, akit feldolgozó könyvtárosnak keresztelnének át, általában nem rendelkezik annyi képzettséggel, hogy pl. megfelelő szakkatalógust csináljon. A szakkatalógusok mindenhol gyengébb minőségben készülnek. A népkönyvtáraknál szükséges szakmai ismereteket viszont általában elsajátították (ahol nem, ott rendszerint a vezető sem tudja a dolgokat) a szervezők, a vezető irányításával és segítségével sok helyen nagyon jól foglalkoznak a népkönyvtárakkal.

Célszerűbbnek mutatkoznék a feldolgozó munka feldarabolása (helyi leltár; kölcsönző, letéti leltár; szervező, csoportleltár és katalógus; vezető), továbbá szabályozni kell azt, hogy a vezetőnek is kelljen kölcsönöznie és népkönyvtárakat instruálnia. Így továbbra is három »tömegkapcsolatokkal rendelkező« könyvtáros marad a járási könyvtárban, nem pedig kettő, és egy teljesen befelé forduló dolgozó. Jól hangzik a megyei könyvtár 3 csoportjának mintáját egyszerűsíteni le 3 emberre, de az ilyen létszámú apparátus nem tűr annyira szoros megkötést és sokkal nagyobb súllyal esik itt latba az, hogy az egyes emberek mire alkalmasak, mint a megyénél. A járási népművelési csoportok ellenőrizhetik, hogy a vezetők megteszik-e kötelességüket. Természetes, hogy nem kellene járási könyvtárigazgatók, éppen ezért kell a vezetőnek kölcsönöznie is, hálózati munkát is végezni, adminisztrálnia is (csak így kap áttekintést a járás felett) és szakképzettségénél fogva az ő dolga lenne a feldolgozó munka zöme, elsősorban a katalóguskészítés. Javaslom a járási könyvtárak munkaszervezésének kérdésében vita indítását a folyóiratban.

Katona Tamás